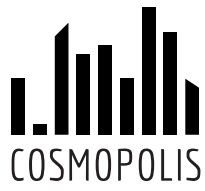

KENDALL RYANOVÁ

*Elegantní
hřích*

EROTICKÁ TRILOGIE Z PROSTŘEDÍ MÓDNÍHO PRŮMYSLU

KENDALL RYANOVÁ

*Elegantní
hřích*

EROTICKÁ TRILOGIE Z PROSTŘEDÍ MÓDNÍHO PRŮMYSLU

Kendall Ryanová

Elegantní hřích

Vášeň ve znamení módy

Pro mé největší fanoušky, prarodiče Roye a Isie.

Váš příběh plný lásky začal ve Skotsku roku 1951 a obstál
ve zkoušce času.

Navždy vás budu milovat.

Chybíš mi, dědo.

Občas víme, že bychom neměli, a to je přesně ten důvod, proč to uděláme.

- **neznámý autor**

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

WORKING IT

Copyright © 2014 by Kendall Ryan

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2015

Z anglického originálu *Working It*, vydaného v roce 2014 v nakladatelství Atria Books, A Division of Simon & Schuster, Inc., přeložila Kristýna Vítková
Odpovědná redaktorka Hana Netušilová
Grafická úprava a sazba Roman Křivánek, Art007
Obálka Jakub Karman, Art007

Vydala Grada Publishing, a. s. pod značkou COSMOPOLIS v Praze roku 2015 jako svou 6067. publikaci

Tisk CPI Moravia Books

Grada Publishing, a. s.,
U Průhonu 22, Praha 7

ISBN 978-80-247-5898-5 (ePub)

ISBN 978-80-247-5897-8 (pdf)

ISBN 978-80-247-5603-5 (print)

Slovo autorky

Původně jsem neměla v plánu tuto knihu napsat z dvojího pohledu. Nejprve jsem ji napsala čistě z Emminy perspektivy. Jenže Ben nechtěl sklápnout. Neustále jsem v hlavě slyšela jeho hlas, a tak jsem to nakonec vzdala a přenechala mu kus místa na slunci tím, že jsem do příběhu dodala jeho pohled na věc. Původně jsem to tak nezamýšlela a možná je to trochu nekonvenční, ale když Ben řekne, abych něco udělala, snažím se být hodná holka a poslechnout ho. Umí být velmi přesvědčivý. Však uvidíte.

Prolog

Současnost

Od chvíle, kdy jsem ho naposledy viděla, uplynul měsíc, ale moje tělo stejně reagovalo, jakmile se vyskytl někde poblíž. Začala mě brnět kůže vzadu na krku a pažemi jsem si bezmyšlenkovitě objala trup, jako bych se připravovala na to, že se rozpadnu na milion kousků.

Ohlédla jsem se přes rameno a spatřila Bena Shawa, jak si to rázuje prosklenými dveřmi s kufrem v ruce a vypadá u toho naprosto úžasně. Bodlo mě u srdce.

Do mysli se mi vloudily dávno zapomenuté vzpomínky. Jeho velké dlaně s roztaženými prsty položené na mých bocích, plné rty štípající mě do krku..., nemravnosti, které mi šeptal do ucha. Způsob, jakým se jeho nádherná ústa roztáhla do toho líného úsměvu, když jsem se ho pokoušela odmítnout. Mé srdce, třebaže naprosto zlomené, tlouklo jenom pro něj. Ruce ho bolestně toužily svírat v náruči; tělo prahlo po tom uvelebit se vedle něj. A nebyla jediná zatracená věc, kterou bych s tím mohla udělat.

Minulý měsíc jsem odešla z práce a odletěla z New Yorku zpátky domů, do pohodlí a bezpečí Tennessee. A teď stojím venku na LaGuardia, jednom z nejrušnějších světových letišť, a řítím se

do náruče toho, před kým jsem utekla. Ale Ben, s tou svou sebejistotou chůzí, si mě zatím ještě nevšiml.

Odtrhla jsem od něj oči a zaměřila se na to, jak se odsud kčertu co nejrychleji dostat. Došla jsem k okraji chodníku a doufala, že si mě Ben nevšimne. Luskla jsem prsty a pokusila se upoutat pozornost taxikáře. Projel kolem, jako kdybych vůbec neexistovala. *Zatracení newyorští taxikáři*. Když jsem se otočila zpátky, Ben zrovna pohledem prohledával řadu stojících aut. Stála jsem jen kousek od něj a on si mě pořád nevšiml. Zaplavila mě náraz bolest i úleva. Sevřela jsem paže kolem svého těla pevněji, ačkoliv už jsem byla téměř na pokraji zhroucení.

„Emmy...“, dolehl ke mně dobře známý, hluboký hlas, který mi roztrásl kolena a způsobil uzel na žaludku. Zavřela jsem oči.

Jak se opovažuje mít tu drzost na mě mluvit? O tohle právo už před nějakou dobou přišel. Pro takové, co zbouchnou jinou ženskou, by mělo být v pekle vyhrazené zvláštní místo. Zvedla jsem ruku a mávla na projíždějící taxi. Ech. Bez úspěchu.

„Emmy, počkej.“ Zrušil vzdálenost mezi námi a natáhl se ke mně.

Nesahej na mě. Ucukla jsem z jeho dosahu. Nedokázala bych snést pocit z jeho hřejivých prstů dotýkajících se mé pokožky. Vyvolalo by to příliš mnoho vzpomínek, na které jsem se usilovně pokoušela zapomenout. Sledovala jsem projíždějící auto, neschopná podívat se mu do tváře.

„Jak se má dítě?“ Neodolala jsem tomu, abych se nezeptala; a ani jsem si nedokázala odpustit ten hořký tón.

Koutkem oka jsem zahlédla, jak těžce polkl a zastrčil ruce do kapes. „Měli bychom si promluvit, Emmy.“

„Nemám, co bych ti řekla.“

„No, já ano. Je tu pár věcí, které bys měla vědět.“

Co může být tak strašně důležitého?

Otočila jsem se, abych se mu postavila, a přitom jsem ho švihla culíkem do tváře. Pod očima měl tmavé kruhy. Vypadal příšerně. Jeho nespavost byla očividně zpět a v plné síle. Jednou mi prozradil, že spánek po mém boku byla jediná věc, která ji držela na uzdě. Na okamžik jsem zavřela oči, ale vzpomínky odmítaly zůstat vpozdálí. Do podvědomí se mi vkradly myšlenky na jeho rozpálené tělo propletené s mým, na způsob, jakým mumlal ze spaní, a na ten pocit z jeho rtů, když mě líbaly na tom citlivém místěčku vzadu na krku.

Zvedl se mi žaludek. *Drž se, Emmy.* Abych se ubránila horkým slzám, které hrozily, že mi vytrysknou z očí, zhluboka jsem se rozřeseně nadechla.

Tenhle vysoký, nádherný muž si zcela podmaňoval mé smysly. Stál tu a kolem něj se vznášela taková autorita, že jsem musela doslova fyzicky překonávat přitažlivost, která mě nutila skočit mu do náruče. Ani po takové době mé tělo nezapomnělo na jedinou věc.

Nemohla jsem uvěřit, že jsem si kdysi myslela, že by mohl být můj. Při pohledu do těch zářivých, oříškově hnědých očí, rámovaných dlouhými řasami, mě zasáhlo tisíc různých emocí. Přesvědčila jsem samu sebe, že si je jen představuju – ten způsob, jakým mi viděl přímo do nitra, jeho čistou mužnou vůni, proti které jsem byla bezbranná, cukání prstů, když se po mně natahoval.

Najednou jsem byla mimo, přemožená pocity a šířaná hlubokou touhou, která mě zcela ovládala. A vždycky bude. Milovala jsem ho. Milovala jsem ho každým vláknem svého bytí. Nebylo možné na toho muže nemyslet. A stálo mě příliš mnoho sil se na něj dívat; bylo to jako zírat přímo do slunce. Zamrkala jsem a sklopila pohled ke špinavé zemi. Potřebovala jsem alespoň chvíli, abych se dala dohromady.

„Prosím. Mám tady řidiče.“ Mávl rukou směrem k čekajícímu černému sedanu zaparkovanému u chodníku. „Nech mě tě odvézt domů a vysvětlit ti to.“ Ben zvedl kufr, který jsem měla položený u nohou, a podíval se na mě těma zářivýma očima.

Cítila jsem, jak moje odhodlání polevuje a mizí kdesi v dáli. Tohle byl důvod, proč jsem odešla, proč jsem mu nezvedala telefon. Chystal se mi říct, že ji nemiluje a že to byl celé jenom hrozný omyl. Bůh pomoz mému zlomenému srdci, sežrala bych mu to i s navijákem. Jenže se moc dobře znám a vím, že bych nezvládla žít v jejím stínu a s vědomím, že mají společnou minulost. Ale protože jsem byla slušná jižanská holka (nebo jsem jenom prahla po veškeré bolesti), následovala jsem Bena k autu a nasedla.

1. kapitola

O čtyři měsíce dříve

Proklínala jsem svůj šatník a vytáhla z něj námořnicky modrou pouzdrovou sukni a béžovou hedvábnou halenku. A i když jsem už měla oboje začátkem týdne jednou na sobě, moje možnosti byly omezené. Jen co dostanu první výplatu, hodlám ji vyhodit za oblečení. Tedy pokud v té práci zůstanu. Neměla jsem ponětí, který konec je pravděpodobnější – jestli mě vyhodí, nebo dám výpověď. Uplynulé dva týdny jsem strávila v newyorské centrále Status Model Management. V srdci jsem venkovská holka a tahle zkušenost se ukázala jako kolosální katastrofa, ale přinejmenším výplata bude stát za to. Pokud tam tedy vydržím.

Zastrčila jsem si halenku do sukně a zkontrolovala svůj vzhled v zrcadle. Ech. Nafouklá jako balon. Prohrabala jsem vrchní zásuvku u prádelníku a vytáhla stahovací kalhotky. Rychle jsem si je oblékla pod sukni a celou tu dobu jsem hlasitě nadávala. *Bože, tyhle věci jsou hrozný.* Rozpustila jsem si dlouhé hnědé vlasy a nechala je volně padat na ramena. Za hezké vlasy vděčím mámě. V rychlosti jsem si nanesla korektor na kruhy pod očima a rty přejela leskem. Hotovo. O hodně lepší. Ustoupila jsem o krok zpátky a naposledy